

TALVI- JA KEVÄT- LAULUJA

Ratiritiralla.....	1
Suksimiesten laulu.....	2
Pyryssäällä	2
Poikaset, tyttöset, kilvan	2
Pyry	2
Laskiaisna.....	2
Hiihtäjä	3
Jänöjussin mäenlasku.....	3
Talvella	4
Rekipolska	4
Viisi siskosta.....	4
Karhu nukkuu	5
Minä hiihtelen hankia hiljalleen ...	5
Uinu, paju pienoinen.....	5
Kas metsämökin ikkuna	5
Piu, pau, paukkaa	5
Varpunen.....	6
Tiu tau tilhi	6
Jänis	6
Varpunen ja hevonen	6
Huopikkaat	7
Pii pii, pikkuinen lintu.....	7
Revontulten leikki.....	7
Hiiri metsähän menevi	8
Mitä itket pieni lintu.....	8
Lumikorpien yö	8
Tontut ja keijut	9
Kissa ja hiiri.....	9
Tyttö ja poika.....	9
Hyvästi jää.....	10
Tiaisen konsertti	10
Valkovuokot	10
Tuuli hiljaa henkäilee	11
Keväthuumaus	11
Karuselli	11
Leivo	12
Peipon pesä	12

Ratiritiralla

Rati riti ralla tuli talvi halla.
 Kuuraparta tuiskutukka,
 lumiviitta harmaasukka.
 Rati riti ralla sellainen on halla.

Rati riti ralla. Mistä tuli halla?
 Tuolta Pohjan tuntureilta,
 Lapin lasten laitumilta.
 Rati riti ralla, sieltä tuli halla.

Rati riti ralla,
 mitä teki halla?
 Puhui metsät puhtahiksi,
 jäät ja järvet kantaviksi.
 Rati riti ralla, sitä teki halla.

Rati riti ralla, hyvin teki halla:
 saapi lapset lasketella,
 luistella ja lauleskella.
 Rati riti ralla, kiitoksia halla!

Suksimiesten laulu

Ylös, Suomen pojat nuoret,
Ulos sukset survaiskaa!
Lumi peittää laaksot, vuoret,
Hyv' on meidän luisuttaa.
*∴ Jalka potkee, sukki notkee,
sujuilevi sukkelaan. ∴*

Heräs tuuli tuntureilla,
lehahtihe lentämään, –
Sukkelat on sukset meillä,
Lähtään, veikot, kiistämään!
*∴ Saishan koittaa, kumpi voittaa,
eikö tuulta saavuttais? ∴*

Pyryssäällä

Isä Talvi jo valkeilla varsoillaan
ilmassa lentäen laukkaa,
lumityttöset leikkivät harsoillaan,
tuhat pirtaa piukkaa ja paukkaa.

Lumihiutale, lapsonen toisen maan,
tytär Talven, tuiman ja tiukan,
ah, koska ma taitosi moisen saan
noin ilmassa tanssia hiukan.

Poikaset, tyttöset, kilvan

Poikaset, tyttöset kilvan, kilvan,
kas kuinka kelkat lentää!
Huimasti, tuimasti, hih-huh-hei!
Vaan kenpäs ensin entää!

Kupperin, kapperin, huiskin, haiskin,
mentihin kuperkeikkaa.
Ken tässä kyydissä voiton sais?
Hei, pannaan, pannaan veikkaa!

Pyry

Pyry, pyry, pyry hei!
Mistä tulit sinä tänne?
Tuntureilta Lapinmaan
ja olen ystävänne,
vaikk' onkin rintan' lunta vaan.

Pyry, pyry, pyry hei!
Miksi tuiskus' ovat julmat?
Kiire mulla ompe niin,
kun maat ja metsäkulmat
mun täytyy peittää neitoksiin.

Pyry, pyry, pyry hei!
Konsa lähdet maasta tästä?
Kevätajan leuto sää
kun saapuu etelästä,
mua kutsuu Pohjan aava jää.

Laskiaisna

Poijat joutuin kelkat, sukset temmaiskaa!
Hei! Nyt kelpo heilahdukset ottaa saa!
Ylös jyrkän teelle tuonne!
Vaaroissapa pojan luonne
∴ kestäväksi karkaistaan. ∴

Tyttösille tässä on oiva kelkkatie!
Liian jyrkkä, liian loiva ei se lie!
Kelkka suoraan pysytelkää!
Ällös pikku Elli pelkää,
∴ vaaraa tässä ei laisinkaan. ∴

Vallan hauskaa! Laskiainen tullut on!
Sehän vast' on laiskiainen kunnoton,
ken ei mennä huijottaisi
kelkassaan ja toivottaisi
∴ pellavia pitkiä. ∴

Hiihtäjä

Hanki kun soita ja harjuja peittää,
kuuraa kylmä kun metsihin heittää,
silloin ma sukseni jalkahan lyön,
nuttuni ympäri kääräisen vyön.

Sauvalla suksien vauhtia lisään,
hyökkään myrskynä kuusikon sisään.
Vapaa ja selvä on sukseni tie:
minne on toivoni, sinne se vie.

Riennä, sa sukseni, tuiskuna juokse,
kauaksi hongikkokukkulan luokse!
Sieltä laajalle nähdä ma saan,
katsella korpia syntymämaan.

Siellähän pohjoinen raikkaana tuulee,
sieltäpä vaarojen kaikuja kuulee.
Sinne se metsien touhukin soi,
sellainen luonto se tenhota voi.

Jänöjussin mäenlasku

Kun pikkupojat suksillaan
laski mäessään,
niin jänöjussi pensaastaan
katsoi ihmeissään.
Ja niin hän nauroi itsekseen,
kun joku lensi pyrstölleen,
niin huoleton, tuo leikki on
ja aivan verraton.

Jos mulla oisi sukset vaan,
kyllä näyttäisin,
mäkeä kuink' lasketaan
ja kaikki voittaisin.
Vaikk' hyppyri tuo katala
on mulla liian matala,
niin pilvihin mä hyppäisin,
heille näyttäisin.

Mutt' orava tuo oksaltaan
silloin haastoi näin:

Sä pullistelet varmaan vaan,
Jussi ystäväin.
Et kyllä hyppää pilvihin,
mä vaikka sua auttaisin
ja vedon lyön, jos teet sen työn,
niin häntäni mä syön.

Jos Jussi vaikka yllättäis,
se mistä tiedettiin,
ja jotta kiista selviäis,
sukset hankittiin.
Ja kohta mäen huipulta
Jussi huutaa hurjana:
Pois alta vaan, nyt lasketaan,
en pelkää ollenkaan!

Ja niin kuin myrsky konsanaan
hän syöksyi alaspäin,
ei aavistanut ollenkaan,
ett' voisi käydä näin:
Kas satakunta volttaa
hän teki ilman holttaa
ja vatsalleen hän kinokseen
näin lensi suksineen.

Mutt' orava hän hymyili,
se oli miehen työ,
ja mulla säilyi häntäni,
en sitä vielä syö.
Kas muista, Jussi ystäväin,
ei pilvet ole maassa päin,
sä usko vaan, kun neuvotaan
tai koeta uudestaan.

Talvella

Kas talvella muistaa taas lapsoset luistaa
ja suksilla suistaa nyt sievästi näin.

Ja hanki se nauskaa ja jäänraot rauskaa
ja kulku on hauskaa, hei vaan edespäin.

Nyt lumet ne vilkkaa ja kulkuset kilkkaa
ja riemua silkkaa on aikamme vaan!

Nyt etehen korjan, tuon varsani sorjan
ja siskoni sorjan vien ajelemaan.

Rekipolska

Soios, sorja tiuku, illan hämyssä!
Vieös varsa virkku, maita, metsiä
Niinkuin tuuli kulkee matka kotio,
Kohta meidät sulkee syli lämmin jo;
Suru keillä, jos on ilo meillä?
Katsos, tuolla liekkii pohjan tulokset;
Mieless' sadat leikkii muistot suloiset.

Soios, sorja tiuku, illan hämyssä!
Vieös, varsa virkku, maita, metsiä!
Niinkuin tuuli kulkee matka kotio,
Kohta meidät sulkee syli lämmin jo;
Suru keillä, jos on ilo meillä?

Räiskis! metsän puissa paukkaa pakkanen.
Ryskis! horjuu honka painissa jo sen.
Kuusen kuvajainen maassa väräjäjä;
Tuuheana turkki iät vihertää
Salon sulho nuori, suora, sorja.
Tuhannetpa loistaa tähdet kutreissaan;
Ruunua ei moista kuninkaallakaan.

Hei hop, laukkaa hopeaista siltaa jään!
Ei jok' aukko joutava meit' estäkään!
Alla syvät aallot, syhkät, pauhuisat;
Yllä tähtivalot ylhät, rauhaisat
Jäähän juovat loistavaiset luovat.
Taivas on niin kirkas, kirkas syvyyskin;
Kaunis kuolo ois, tok' elo ihanin.

Soios, sorja tiuku, illall' ihanaan!
Vieös, varsa virkku, kautta metsän
maan!

Ensi koite kohtaa meidät kotona:
Puna raikas hohtaa puissa, poskilla;
Nousu sorja kuperkeikan korjaa!
Kas, mit' yöstä tulta tuolta tuikuttaa
Tähti, kodin kultalieskö loimuaa?

Soios, sorja tiuku, illall' ihanaan!
Vieös, varsa virkku,
kautta metsän maan!

Ensi koite kohtaa meidät kotona:
Puna raikas hohtaa puissa, poskilla;
Nousu sorja kuperkeikan korjaa!

Viisi siskosta

Viisi siskosta näin käypi etehenpäin.
Ensin Olli, tuo pallero pien,
pikku Matti ja Mies, Urho, Ulla, sen ties,
keli oiva on talvisen tien.

Talvivaipassa maa, ja he nauttia saa,
kotirinnetta kelkka kun vie.
Kyyti huima se on,
alas taas notkohon,
siin on kelkan ja suksenkin tie.

Lumituisku, kun lie,
ulos auran he vie,
sitä vetävät miehissä näin.
Siinä kuumansa saa,
heipä heiija, hurraa!
Aina aamujen riemuja päin.

Karhu nukkuu

Karhu nukkuu, karhu nukkuu
talvipesässään.

Ei ole vaaraa kellään,

näin sitä leikitellään.

Karhu nukkuu, karhu nukkuu,
eipäs nukukaan, pöö!

Minä hiihtelen hankia hiljalleen

Minä hiihtelen hankia hiljalleen

minä hiihtelen siskojen kanssa.

Koti tuolla se vilkkuvi kultainen
tuli taasen on takassansa.

Emo huolella käy, eikö lapsia näy
kun ilta jo hangilla hämärtäy.

Älä murehdi turhia, äitini mun.

Me tullaan, tullahan kyllä.

Me tulemme poskin niin lämpimin
meill onhan villaista yllä.

Ja jos kylmäksi jää, yks sormi tai tää
sun suukkosi kyllä sen lämmittää.

Me hiihdämme alta ikkunan

me katsomme salaa sisään

Isä pitkää piippua polttelee
emo takkahan halkoja lisää.

Hip, hip hurraa, kaik kerrassaan
ovi auki ja äidin helmaan vaan
kaik kerrassaan!

Ovi auki ja äidin helmahan vaan.

Uinu, paju pienoinen

Uinu, paju pienoinen,

nyt on talvi mailla,

on myös oksat koivujen
vihreyttä vailla.

Kaiken peittää nietos, jää,
kaukana on kevätsää.

Uinu hangen alla,

ettei koske halla.

Ällös pelkää, että jäät

hangen kylmään kehtoon.

Auringon sä kerran näät

luovan pälvet lehtoon.

Kerran kevät sulle saa,

pajunkissat puhkeaa.

Aurinko sun muistaa,

pois se hangen suistaa.

Kas metsämökin ikkuna

Kas, metsämökin ikkuna,

sielt' tonttu ulos kurkistaa

ja jänö laukkaa laputtaa

ja oveen kolkuttaa.

Auta, auta, pyydän sua,

metsämies kun vaanii mua.

Sulle suojan tarjoan,

siis kätes ojenna.

Piu, pau, paukkaa

Piu, pau, paukkaa,

Jänis metsässä laukkaa;

Kettu se juoksi tietä myöten,

Revon tiu'ut kaulassa.

Piu pau, paukkaa

voi nyt Jussia raukkaa;

harpaten kiittää, juoksee, liittää,

pääsee revon paulasta

Varpunen

Tiu, tiu, tuuli käy;
kylm' on oksan olalla,
siementä ei missään näy.

Tiu, tiu, tiu, tiu,
tiukkuu varpu oksalla.

Tiu, tiu, tuiskuaa
joka korren peittäen;
hangen alt' ei mitään saa:
tiu, tiu, tiu, tiu,
nälkä nyt on varpusen.

Tiu, tiu, tyttönen,
varpuselle siemen tuo:
köyhä ompii varpunen,
tiu, tiu, tiu, tiu,
kunnes Luoja kevään suo.

Tiu, tiu, silloin on
varpusella varoja:
luonnonlaar' on pohjaton.
Tiu, tiu, tiu, tiu,
joudu kevät kukkaisu!

Tiu, tiu, tyttönen,
joutuisasti siemen tuo!
Viel' on talvipakkanen.
Tiu, tiu, tiu, tiu,
milloin Luoja kevään suo.

Tiu tau tilhi

∴ Tiu tau tilhi,
äidin ryytimaassa. ∴
∴ Joko sinä lensit
syömähän taas? ∴

∴ Syö syö tilhi,
punapihlajaani. ∴

∴ Heitä Inkerille
pikkuisen myös. ∴

∴ Onko sulla kylmä?
Älä lennä poikkeen! ∴
∴ Minä haen vanttuut,
turkinkin tuon ∴

Jänis

Jänöjussi kuusen alla,
istuu miellä uljahalla,
viiksiänsä pyyhkien,
korvat pystyyn nostaen.

Sankari mä olen suuri,
enpä koskaan pelkää juuri;
mua vastaan taisteloon
tuhat miestä tulkohon.

Mutta surkeutta voi,
metsämies se pyssyn toi!
Pelastuiko Jussi? Ei!
Jänösen jo surma vei.

Varpunen ja hevonen

Hepo kauroja haukkasi seimestään.
Lens siihen varpukin nälissään.
Jyvä pienoinen vain mulle suo,
tai kaksiko saan minä?, pyysi tuo.
Hepo vastasi: Syö mitä miellyttää,
viel' yltäkyllin mullekin jää.

Omastaan hyvä toisellenkin suo.
Yli talven näin eli varpu tuo.
Kun saapui taas kesän lämpöiset,
hevost' alkoi kiusata kärpäset.
Niit' otti kiinni nyt varpunen,
näin kelpo ystävän palkiten.

Huopikkaat

Ystävään mua odottaa
joka ilta portilla.
Mutt' niin paukkuu pakkaset,
ettei riitä sukkaset.
Kohta kullan luo käy tie,
missä huopikkaani lie?
Täytyy löytää huopikkaat.

*Huopikkaat, huopikkaat,
Äiti koettaa piilottaa.
Sama se, löydän ne.
Terve vaan, mua ootetaan.*

Talvella kun rakastaa,
vanhukset näin varoittaa:
Jäätyy sulta sydämes,
lämmitä ei rakkautes!
Tuostapa mä huoli en,
huopikkaani vuorailen.
Täytyy löytää huopikkaat.

*Huopikkaat, huopikkaat
äiti koettaa piilottaa.
Sama se, löydän ne.
Terve vaan, mua ootetaan.*

Talvella kun rakastaa,
Vanhemmat kun varoittaa,
hyväähän ne tarkoittaa.
Mutt' ei ohjeet nuorille
ole niin kuin muorille.
Antaa vaan pakastaa,
sydämeni rakastaa.
Joo, ja huopikkaat
hällekin voin lahjoittaa.

*Huopikkaat, huopikkaat
äiti koettaa piilottaa.
Sama se, löydän ne.
Terve vaan, mua ootetaan.*

Pii pii, pikkuinen lintu

Pii pii, pikkuinen lintu,
pakottaako jalkojas?
Koivun oksalla ollessas,
marjan varrella maatesas?

Pii pii pikkuinen lintu,
pakottaako jalkojas
koivun oksalla ollessas,
nurmikolla nukkuissas.

Revontulten leikki

Ne leimuaa, ne loimuaa,
ne roihuaa ja lyö!
Ne paistavat kuin patsahat
ja välkkyvät kuin vyö!

Ne liitävät, ne lentävät,
ne laukkaa, läähättää!
Ne korskuvat kuin konkarit,
joit' urhot kiidättää!

Ne liehuvat, ne riehuvat,
ne soutelee ja soi,
ne heijailee kuin enkelit
tai aallot ailakoi.

Ne hiipivät, ne kiipivät,
ne kisaellen käy,
ne sukeltavat pilvihin
niin, ettei niitä näy.

Ne tummuvat, ne sammuvat,
ne repeevät kuin jää.
Ne kirkastuvat kilvan taas
ja yöhön rynnistää!

Hiiri metsähän menevi

Hiiri juosta hirskutteli, liiolii,
rantatietä raksutteli, liiolii.

Pieni kelkkanen perässä, liiolii,
pieni kirves kelkkasessa, liiolii.
Pienet kintahat käessä, liiolii,
pieni kirjo kintahassa, liiolii.

*Lii-lii, lii-o-lii-o, lii-o-lii,
lii-lii lii-o-lii-o lii-o-lii.*

Kissa hiireltä kysyvi, liiolii,
pyöröpäinen pyytelevi, liiolii.
– Mihin menet hiiri-parka, liiolii?
Poika pieni piipertelet, liiolii?
– Menen puita pilkkomahan, liiolii,
katoksia kaatamahan, liiolii.
– Jospa puu päälles putoovi, liiolii?
– Miepä juoksen juuren alle, liiolii.
– A, jos nälkä näivertävi, liiolii?
– Mie puraisen koivun kuorta, liiolii.

*Lii-lii, lii-o-lii-o, lii-o-lii,
lii-lii lii-o-lii-o lii-o-lii.*

– Jos se verta vuotoaapi, liiolii?
– Mie voitelen voisulalla.
– Mist' sie mokoma moista saat, liiolii?
– Vanhan ämmän vakkasesta, liiolii.
– Mistä vanha ämmä saapi, liiolii?
– Nuoren lehmän nännäsestä, liiolii.
– Mistä nuori lehmä saapi, liiolii?
– Kultaisen kukan nenästä, liiolii,
heliäisen heinän päästä, liiolii,
vihannilta mättähiltä, liiolii,
Luojan pitkiltä pihoilta, liiolii,
Kaikkivallan vainioilta, liiolii.

*Lii-lii, lii-o-lii-o, lii-o-lii,
lii-lii lii-o-lii-o lii-o-lii.*

Mitä itket pieni lintu

Mitä itket pieni lintu,
lintu tuima tuikuttelet,
pahaisella pajupurolla,
tiheällä tuomikolla?
Mitä itket, pieni lintu?

Sitä itken, pieni lintu,
lintu tuima tuikuttelen:
palelevi jalkojani,
kivistävi kynsiäni.
Sitä itken, pieni lintu.

Älä itke, pieni lintu,
lintu tuima tuikuttele!
Lennä tänne lintuseni,
tule tänne, tuttuseni,
tule tänne, tuttuseni!

Lumikorpien yö

Lumikorpien tyyni ja mahtava yö!
Puut korkeat taivasta halaa,
yli maisten varjojen palaa
ikitähtien ääretön loistava vyö.

Ylös kääntyvi hengen etsivän tie.
Väre puhtahin sydämen täyttää,
maan taistelot pieniltä näyttää,
yön hartaus haavehet kauvaksi vie.

Lumikorpien tyyni ja mahtava yö!
Koko luonnossa tuntuvi taivas,
sydän, unhotat arkiset vaivas,
yön suuressa rauhassa tyyntyen lyö!

Tontut ja keijut

(keijut)

- Hyvää iltaa, hyvää iltaa,
pienet tontut te!
Oomme tulleet kysymähän,
leikittekö kanssamme?
Kukin tonttu saa nyt meitä tanssittaa.

(tontut)

- Kiitos keijut! Kuinka tanssiin
uskallammekaan?
Juhlapuku puuttuu meiltä
tonttusilta kokonaan.
Me vain punalakkiset ja harmaatakkiset.

(keijut)

- Mitä siitä!
Tervetulleet metsän suojahan!
Kuuht lupas kultiansa,
valaistuksen hurmaavan.
Koivuista jo helkkyen
soi sävel lintujen.

(keijut)

- Tonttu-kulta, kätes tänne!
Leikki alkakoon!

(tontut)

- Kiitos, sulo keijukainen,
kyllä siihen valmis oon!

(kaikki)

- Lalalaa, niin keveää on
keijutanssi tää.

Yli niityn tuoksuvaisen piiri liitäös!
Kuuht kullan sädesarjaa
kevyemmin kiitäös!
Lala laalaa - katsos noin
ne keijut karkeloi.

Kissa ja hiiri

Pieni kissanpoikanen
katsoi sillan reikiin.
Hiiri, kuules hiironen,
tule tänne leikkiin!
Kuka meist on vikkelin,
sitä pitäis koittaa,
emo lupas rinkelin
sille joka voittaa!

Hiiri hupsu kovin on,
ahne rinkelille.
Malt' ei jäädä loukkohon,
lähtee kilpasille.
Juosta vilistettihin,
ensin kerkes hiiri.
Saiko palkaks rinkelin?
Ei, vaan paistin miiri.

Tyttö ja poika

(tyttö)

- Minne tie, Osmon vie?
Kerropas se mulle nyt!

(poika)

- Lähden vaan, katsomaan
metsää avaraa.

(tyttö)

- Mitä siell' metsän tiell'
Osmo nähdä tahtoopi?

(poika)

- Karhun vaan luolassaan,
jänön, oravan.

(tyttö)

- Viethän mun kanssas sun
sinne metsaan avaraan?

(poika)

- Kyllä vain, kaksin ain'
varmempi on tie.

Hyvästi jää

Hyvästi jää, talvinen sää.
 Kevät kun tänne saa,
 sulaa jo jäinen maa.
 Hyvästi jää, talvinen sää
 Hyvästi jää, talvinen sää.
 Riemuiten käymme näin
 lämmintä aikaa päin.
 Hyvästi jää, talvinen sää.

Kevätsää

Kevätsää lämmittää,
 luonnon kaiken herättää.
 Katsokaa, sulaa maa
 puut jo silmut saa.
 Lintusten nyt laulu soi,
 niityt kaikki vihannoi.
 Kevätsää lämmittää,
 luonnon herättää.

Kenpä vaan voisikaan
 tupaan jäädä nukkumaan?
 Vuoretkin, laaksoikin
 kutsuu tanssihin.
 Kuulet huilun sävelen,
 käki kukkuu kultainen.
 Kenpä vaan voisikaan
 jäädä nukkumaan?

Tiaisen konsertti

Talitintti maaliskuulla
 mietti näin mielessään;
 Tahdon laulaa riemusuulla
 sävelmän uuden tään,
 ti-ti-tyy, ti-ti-tyy, ti-ti-tyy!

Kaiken talven pula juuri
 ollut on talista.

Vaan ei auta suru suuri!

Paras lie laulella:

ti-ti-tyy, ti-ti-tyy, ti-ti-tyy!

Luminietos alentuupi.

Jokohan kevät saa?

Koivun latvat punertuupi.

Tääkös mua hauskuuttaa!

ti-ti-tyy, ti-ti-tyy, ti-ti-tyy!

Muuttolintuin laulukuoro,
 pian saa tänne päin.

Talitintin nyt on vuoro

antaa konsertti näin:

ti-ti-tyy, ti-ti-tyy, ti-ti-tyy!

Valkovuokot

Kun taasen kevät saa,
 murtunut on valta lumen, jään,
 niin pienet valkovuokot
 silloin nostaa pään.

Ne sammalmättäällään
 ihmetellen hiljaa kuuntelee,
 kun metsätuuli puissa humisee.

.,: Se kertoo, kuinka lähteellä

keijut karkeloi,

ja kuinka kesäyössä

noin sirkkain viulut soi,

ja kuinka jälkeen sen

syksyn alle hiljaa nukkuu maa,

ja kuinka valkovuokot katoaa. .,::

Tuuli hiljaa henkäilee

Tuuli hiljaa henkäilee,
aalto vapaa välkkyilee,
pikkulintu suruton
laulelee: "Nyt kevät on!"

Vuokko kaino kuvustaan
avaa silmäns' unestaan,
kaunokukat hymyten
nousee kasteniityllen.

Pursi kaunis kiikuttaa
somasti sen soutajaa,
maamies peltoon pehmeään
kylvää, kyntää siementään.

Lapset kukkakimpuillaan
koristavat hiuksiaan,
riemulaulu verraton
kaikuvi: "Nyt kevät on!"

Keväthuumaus

Anttila nyt ampaisee ylös vuoteeltaan,
aurinko on korkeella, kevätuuli lounaassa.
Niityllä hän tanssii järin yöpaidassaan,
lauluhunsa yhtyä saa kuka vaan.
Kuikkaemo uittaa jo untuvaisiaan,
Peipponenkin helskyttää riemulaulujaan,
Katso, kuinka kukkaakin
monta on jo kevätniityllä:
orvokki, lehdokki, vuokko ja moni muu.

Palttinainen paita se vain hulmuaa,
Anttila kun karvaisia kinttujaan viskoo.
Anttilalle auki on taivas ja maa,
oravalle kuuseen hän näin huudahtaa:
"Tunnetko sä, Kurre, kuka tanssija on tää,
Kuule, käki kukkuu taas lempisävelmää,
Katso, väriloistossaan
tervehtii jo kevätniityllä
orvokki, lehdokki, vuokko ja moni muu.

Kukkasista kietoo nyt mies seppeleen,
Sen hän panee harmaaseen,
pörröiseen päähänsä.
Laulaen hän tanssii taas
perähuoneeseen.
Lapset ylös kirmaisten hokee äidilleen:
"Katso, isi tanssii, hän morsian on kai,
Mistä hän tuon hunnun
ja kukkakuununun sai?
Noinko monta kukkaa jo
puhjennut on kevätniityllä:
orvokki, lehdokki,
vuokko ja moni muu."

Anttila on vanha,
mutta hän tanssii vain,
Häll' on paljon huolia
ja rahat on tiukalla.
Harvoin saa hän huilia,
työtä piisaa ain',

Millä tavoin pärjää, ei tiedetä lain.
Tietänee sen kuikka,
joka salmen suulla sous',
peippo sekä orava,
joka oksallensa nous',
Tietäneet sen kukkaset,
jotka loistavat keväturmella:
orvokki, lehdokki,
vuokko ja moni muu.

Karuselli

Hertat ja Tertut ja Maijat ja muut,
karuselli pyörii, lapset siinä hyörii.
Silmät ne vilkkuu ja naurussa suut,
kaikki vaan, kaikki vaan ylös ohjailemaan!
Hah-hah-haa, näin sitä saa
viiden pennin hevosella ratsastaa!
Hah-hah-haa, näin sitä saa
viiden pennin hevosella ratsastaa!

Leivo

Miks leivo lennät Suomehen
niin varhain kevähällä.

Et viihdy, lintu riemuinen,
sä maalla lämpimällä.

Miks äänes soreasti soi
vain Suomen taivaan alla,
ja vaikka puut ne vihannoi,
sä lennät korkealla?

Sen tähden Suomeen kiiruhdan,
ja lennän korkealla,
kun tahdon nähdä kauneimman
mä rannan taivaan alla.

Ja senpä vuoksi laulan ma,
kun kannel täällä soipi;
ei missään voi niin riemuita,
kuin Suomessa vaan voipi.

Peipon pesä

Koivun oksaan korkealle
teki peippo pesän,
tiri-tiri-teijaa, tiri-tiri-teijaa,
lauloi kaiken kesän.

Muni munat kirjavaiset,
niistä pojat kuori.
∴ Siivet somat, untuvaiset
emo armas suori. ∴

Kävi siinä vierahissa
naapurista rastas.
∴ "Tule kummiks", peippo pyysi,
"kernahasti", vastas. ∴

Sitten alkoi laulukoulu,
tiri, tiri teijaa.
∴ Lempeästi kesätuuli
peipon lasta heijaa. ∴

Eikä lapset, liinahapset
henno säikytellä,
∴ että rakkaat riemurinnoin
saavat viserrellä. ∴

